

ה"ת 45713/10/13 - אחמד זועבי, כרומגן (2000) שער העמקים בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

26 מרץ 2014

ה"ת 45713-10-13 זועבי נ' מדינת ישראל
בפני: כב' השופטת - לילי יונג-גפר, סגנית הנשיא
המבקשים
1. אחמד זועבי
2. כרומגן (2000) שער העמקים בע"מ
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשת המבקש, אחמד זועבי (להלן: "זועבי" או "המבקש") להחזרת תפוסים - פרטי ציוד ועבודה בכמויות גדולות שנתפסו בחיפוש בבית אחותו בטענה כי הם שייכים לו, ומאיך בקשתה של חברת כרומגן (2000) שער העמקים בע"מ (להלן: "כרומגן") לקבל את התפוסים לידיה, בטענה כי נגנבו ממנה.

רקע וההליכים

1. כרומגן הינה חברה העוסקת בייצור והתקנת דודי שמש, קולטים ומערכות סולריות לחימום מים. ביום 25.6.13 הגישה כרומגן תלונה למשטרת ישראל נגד זועבי שהיה אותה עת עובד החברה בגין אירוע גניבה לכאורה של ציוד השייך לחברה.
2. בעקבות התלונה הוצא ביום 30.7.13, לבקשת המשטרה, צו חיפוש על ידי בית המשפט, והמשטרה פשטה על ביתו של המבקש ועל בית אחותו ומצאה שם פרטי ציוד רבים ושונים. אלו נתפסו על ידי המשטרה, ובהמשך, לאחר שנציג כרומגן, אורי קורן, אישר כי מדובר בפרטים השייכים לכרומגן, נמסר הציוד כולו למשמורת בחצר של כרומגן, תוך איסור להשתמש בו, שמא יידרש כראיה במשפט, אם יפתח, כנגד המבקש.
3. ביום 21.10.13 הגיש זועבי בקשה להחזרת התפוסים, בה טען כי נרכשו על ידו לצורך הקמת עסק. טענה נוספת שהעלה הינה כי פעולת המשטרה נגועה בחוסר תום לב, שכן נעשתה רק לאחר פניית בא כוחו לכרומגן בגין הליך פיטוריו, שנעשה, לדבריו, באופן לא תקין.

4. ביום 5.11.13 התקיים דיון בבקשה במעמד המבקש והמטרה ללא מעורבותה של כרומגן, בו ניתנה החלטה, בהסכמת הצדדים, כי ככל שלא יוגש כתב אישום נגד המבקש או אדם אחר תוך 3 חודשים יוחזר הציד שנתפס לידי המבקש.

5. ביום 19.1.14 עם היוזע לה דבר קיומו של ההליך, הגישה כרומגן בקשה להצטרף כצד להליך, וכן בקשה להחזרת התפוסים. נוסף על כך הגישה ביום 28.1.14 בקשה בהולה לעיכוב ביצוע ההחלטה בדבר שחרור התפוס. בשתי הבקשות טענה כרומגן כי היא הבעלים של הציד התפוס.

לאור האמור בבקשת כרומגן הוריתי על עיכוב שחרור התפוס עד למתן החלטה סופית בבקשה וקבעתי דיון במעמד כל הצדדים בפני.

6. לישיבת 9.2.14 התייצבו המבקש ובא כוחו, נציג כרומגן ובאת כוחה וכן נציג המטרה. הצדדים השמיעו טיעוניהם, כפי שיפורטו להלן, ונציג כרומגן והמבקש עצמו אף נחקרו על תצהיריהם, כל אחד על ידי ב"כ הצד שכנגד.

בהחלטה מאותו יום הבעתי מורת רוח מאופן התנהלותה של המטרה, אשר לא עשתה ולו פעולת חקירה אחת לרפואה מאז ישיבת 5.11.13 לשם קידום החקירה, וזאת על אף שמדובר ברכוש בהיקף רב מאד אשר ברור כי הזכאי להחזיק בו סובל נזק מעצם שלילתו מיידיו, ועל אף שעל פי ההחלטה שניתנה בהסכמתה, ואשר ממנה ניתן להסיק כי תוך שלושה חודשים תתגבש עמדה בנוגע להגשת כתב אישום.

משכך, דחיתי את המועד למתן ההחלטה ליום 16.3.14, תוך שאני מורה למטרה להגיש הודעה לבית המשפט לא יאוחר מיום 9.3.14 בדבר עמדתה לענין הגשת כתב אישום בתיק זה, ולצרף אליה את תיק החקירה עצמו בצירוף כל חומר החקירה שנוסף לו.

7. למרבה הצער ראתה המטרה עצמה חפשית להתעלם מהחלטת בית המשפט, ולא הגישה את ההודעה כאמור. אם לא די בכך, כאשר התייצב נציג המטרה בבית המשפט לא היה בקי בעובדות והנתונים ונאלץ לצאת פעם אחר פעם לצורך בירורים, והחמור מכל: עיון בתיק החקירה מלמד כי במהלך החודש הנוסף שחלף מאז ישיבת 9.2.14 נגבו שתי הודעות ונוסף חומר חקירה מועט בלבד, כאשר נציג המטרה טוען כי החקירה הואצה אך טרם הסתיימה והוא מבקש ארכה נוספת של חודש.

כאמור, לא עלה בידי לקבל הסבר מניח את הדעת להתנהלות זו, ולכך אתייחס בהמשך.

טענות המבקש

8. בפתח טיעוניו מלין ב"כ המבקש על עצם קיומו של הליך זה, שכן לטענתו, משנתן בית המשפט החלטה שכמוה כצו, ולפיה במידה ולא יוגש כתב אישום עד ליום 5.2.14, הרי משלא הוגש כתב אישום, יש לסלק את בקשת כרומגן על סף ולהחזיר את התפוסים למבקש לאלתר.

לטענתו, אין עוד סמכות לבית משפט זה לשוב ולדון בנושא, והיה על כרומגן להגיש ערעור על ההחלטה המקורית מכוח סעיף 38 לפקודה.

9. עוד טוען הסניגור כי משחלפו חמישה חודשים מאז נתפס הציוד ברשות המבקש, ומשלא הוגש עד עתה כתב אישום, אין עוד הצדקה להוסיף ולשלול את הרכוש מן המבקש. לטענתו, מסירת הציוד לכרומגן משמעה קביעה, בניגוד לפקודה, כי יש להשיב את התפוס לא אל מי שזכאי לדרוש אותו ובכך לחרוץ את דינו של המבקש.

10. טענה נוספת כאמור בפי ב"כ המבקש היא כי החיפוש לא נערך בפני שני עדים ולא בנוכחות המבקש, ומאחר והמשטרה בחרה לאחסן את התפוסים אצל כרומגן ולא במשטרה, מבלי שהמבקש עומת עם הציוד, "זוהמה" החקירה, לא ניתן לדעת מהם התפוסים שנתפסו וממילא לא ניתן יהיה כלל להגיש כתב אישום.

11. לבסוף טוען הוא, כי על פי עקרון הכיס העמוק הנזק שיגרם למבקש שפוטר על ידי כרומגן, הינו מובטל כיום והציוד משמש אותו לביצוע עבודות תחזוקה הינו גבוה מאשר נזקה של כרומגן.

12. המבקש מסר בחקירתו הנגדית כי רכש את הציוד עוד בשנת 2000 כאשר למד מכונאות. לדבריו, הציוד נרכש בחנויות אייס והום סנטר וכן בשוק של ימי שלישי וחמישי. לשאלת ב"כ כרומגן השיב כי אין ברשותו חשבוניות, ופניה להום סנטר העלתה כי המידע נמחק כעבור שנתיים. באשר לפריטי הלבוש טען כי החלוקים הם ביגוד עבודה שקיבל בעת עבודתו בכרומגן, ואילו חולצות הטריקו חולקו לו ולילדיו בנופש.

טענות כרומגן

13. בבקשתה טוענת כרומגן כי היא הבעלים של הציוד שנתפס וכי זה נתפס עקב תלונתה בדבר גניבה מידי המבקש. עוד מציינת היא כי עדיין לא הוגש כתב אישום וכי קיימים אמצעים שפגיעתם פחותה משלילת החזקה ברכוש, וכי לצורך הוכחת הגניבה ניתן להסתפק בין השאר בתצלומים, תפיסת מדגם מייצג וכד'.

לטענת ב"כ כרומגן מדובר בכ- 2150 פריטים, וכ- 170 סוגי פריטים שעלותם הכוללת הינה כ- 60,000 ₪. פריטי הלבוש נושאים את הלוגו של כרומגן, ואילו שאר הציוד נרכש עבור מחלקת האחזקה של החברה, בה עבד המבקש. כלל הפריטים נמצאו בתוך כ- 45 ארגזי קרטון שנרכשו על ידי כרומגן כשבהם צבע תעשייתי לצביעת הדודים.

14. עוד טוענת ב"כ כרומגן כי כרומגן קיבלה את הציוד למשמורת, ולבקשת המשטרה אף ערכה רשימה מפורטת שלו. לדבריה, האיסור על שימוש בתפוסים פוגע בצורה מתמשכת ביכולתה של מחלקת האחזקה לטפל ביעילות בתקלות בקו היצור, ובכך נגרם לה הפסד כלכלי מתמשך. טענה נוספת בפיה הינה כי החזרת הציוד למבקש תהיה בלתי ראויה ובלתי צודקת.

15. לטענתה נטל ההוכחה הינו על פי מאזן הסתברויות, והשאלה למי יושבו התפוסים תוכרע על בסיס קביעה למי סביר יותר שהרכוש שייך. בהקשר זה טוענת היא כי לא הוגשה כל ראיה שיש בה ללמד שהציוד שייך למבקש.

16. בתצהיר שצורף לבקשה ובחקירתו הנגדית מסר מר אורי קורן, מנהל אתר כרומגן בקיבוץ שער העמקים (להלן: "אורי"), כי פריטי הלבוש (חלוקים וחולצות טריקו) שנתפסו נושאים את הלוגו של כרומגן. באשר לחלוקי הכפתורים הוסיף כי מדובר ב- 100 חלוקים שעלות כל אחד מהם הוא כ- 50 ₪ ולא יתכן כי עובד יקח בכל יום חלוק ויצבור כזו כמות.

יתר הציוד הינו, לדבריו, ציוד שנקנה עבור מחלקת האחזקה בה עבד המבקש, והציוד נתפס בתוך כ- 45 ארגזי קרטון הנרכשים על ידי כרומגן לצביעת הדודים כשבהם צבע תעשייתי, ואין ספק כי אלו נלקחו מכרומגן. עוד ציין אורי כי נמצא ציוד חשמלי המשמש את כרומגן כמו מד דוד המשמש למדידת טמפרטורה בתוך הדוד, ועליו מוטבע הלוגו של כרומגן.

17. טענה נוספת בפי אורי הינה כי למול הציוד התעשייתי הרב קיימות בכרומגן חשבוניות. כדוגמא ציין כבל פלדה שנרכש, לדבריו, בתחילת הקיץ לצורך מתיחה והקמה של רשת צל ברחבת העמסת הדודים למכולות. הציוד נעלם וכרומגן נאלצה לקנות את הציוד בשנית.

דין

ראשית לטענות הסניגור בדבר עצם הסמכות לדון בבקשה זו: אכן, בהסכמת הצדדים ניתנה ביום 5.11.13 החלטה בדבר החזרת התפוסים לידי המבקש תוך 3 חודשים, ככל שלא יוגש עד למועד זה כתב אישום. עם זאת, אם חל שינוי בנסיבות שהביאו למתן ההחלטה, והוא בקשתה של כרומגן להחזיר את התפוסים לידיה. שינוי זה בנסיבות מעלה חשש שמא ההחלטה המקורית שגויה ותביא למסירת התפוסים למי שאינו זכאי להם. עמידה על קיום דווקני של ההחלטה באופן העלול לפגוע בצד שלישי אינה סבירה, ולבית המשפט סמכות טבועה לשוב ולעיין בהחלטה לאור אותו שינוי נסיבות.

ר' בענין זה את דברים שנאמרו על ידי בית משפט השלום בבאר שבע (כב' הנשיא מכליס) בתפ (ב"ש) 3590/03 מדינת ישראל נ' אבו חרב חליל (6.11.07), ושאליהם אני מצטרפת, בכל הכבוד:

"הדין אמנם אינו מעניק לבית המשפט סמכות לעיון חוזר בהחלטות ביניים שלו, אך נראה שהמדובר בסמכותו הטבועה של בית המשפט. כאשר מדובר בהחלטה דיונית, במהלכו של הליך פלילי, רשאי בית המשפט לחזור ולדון בהחלטותיו, בפרט כאשר מובאים לידיעתו עובדות או נסיבות חדשות. אולם, אף אם לא חל שינוי בנסיבות, נתונה לערכאה שנתנה את החלטת הביניים הסמכות לשנותה, אם כי הדבר ייעשה אך במקרים נדירים, כאשר מתברר לבית המשפט כי נתן החלטה מוטעית."

וראו גם ד"נ 22/73 יגאל בן שחר נ' יוסף מחלב (4.4.74) שם קובע בעמ' 96 השופט ברנזון:

"הסמכות הטבעית שמדובר בה במשפט זה אינה אלא אותה סמכות מינימלית בעניני נוהל, יעילות המשפט וצדקתו הדרושה לבית המשפט כדי שיוכל למלא את התפקיד שלמענו הוא קיים: עשיית משפט צדק. סמכות זו היא הביטוי החיצוני לחוש הצדק הפנימי שהשופט ניחן בו והנותן לו פורקן בעשיה היומיומית שלו".

18. כזכור, ניתנה ההחלטה המקורית מיום 5.11.13 בלא שמיעת עמדתה של כרומגן הטוענת לבעלות על הרכוש, וזאת בין השאר, מתוך הנחה כי אם אכן יהיו בידי המשטרה ראיות על החזקה לא חוקית של הרכוש בידי המבקש, יוגש כתב האישום תוך 3 חודשים.

כפי שציינתי גם בהחלטה מיום 9.2.14, היה מקום לצרף את כרומגן כבר לדיון הראשון, ובענין זה אף נטלתי על עצמי חלק מן האחריות. משלא נעשה כך, אין מקום להנציח את השגיאה ולמנוע מכרומגן את יומה בבית המשפט, ואת האפשרות לטעון בנושא החזרת התפוסים למבקש.

סבורני כי הדרך שבה בחרה כרומגן - הגשת בקשה לעכב את ביצוע ההחלטה ובקשה למסירת התפוסים לידיה היא הדרך הנכונה, ולא הדרך המוצעת על ידי ב"כ המבקש - הגשת ערעור על ההחלטה.

למותר לציין כי החלטה זו ניתנת לערעור על ידי מי שסבור כי היא מוטעית.

19. חוקיות החיפוש: אין חולק כי הרכוש נשוא בקשה זו נתפס על ידי המשטרה במהלך חיפוש שבוצע על ידה בהתאם לצו חיפוש שהוצא על ידי בית המשפט.

הסניגור טוען כי בחיפוש לא נכחו שני עדים כנדרש בחוק ובצו עצמו, ועל כן מדובר בחיפוש פגום שלא יוכל לשמש ראיה נגד המשיב, וממילא ימנע את האפשרות להגיש נגדו כתב אישום.

טענה זו מקומה בהליך העיקרי שיתנהל נגד הנאשם, אם וכאשר יוגש נגדו כתב אישום, וזאת לאחר שמיעת ראיות בנוגע לאופן ביצועו של החיפוש, לפגמים שלקה בהם אם לקה, ולמידת ההשפעה שיש לפגמים כאלו על קבילותם של החפצים שנתפסו במהלכו.

העדר נוכחות שני עדים בחיפוש אינה מהווה מחדל ההופך אוטומטית את החיפוש ללא חוקי, ואין הכרח כי מדובר בפגם היורד לשורש העניין. וראו דברי כב' השופט מודריק בב"ש (תל-אביב-יפו) 91637/03 אופיר בני נ' מדינת ישראל:

"ראוי לשאול מהי תכליתה של דרישת הנוכחות של עדים שאינם שוטרים. לדעתי תכלית הדרישה היא להבטיח את טוהר המידות של עורכי החיפוש; היינו שלא ישלחו יד בחפצים לא להם, שלא "ישתלו" ראיות ולא יפגעו בחפצים וברכוש שלא לצורך. ואם אירע, חס וחלילה, ששוטר פשע באחד מאלה, יהיה מי שיעיד על כך. לפי זה, במקום שלא נשמעת טענה כלפי טוהר מידותיו של עורך החיפוש או תופס החפץ, אין נפקא מינה להעדרם של עדים שאינם שוטרים".

20. בענייננו, אין מחלוקת כי התפוסים אכן נתפסו, שהרי המבקש עצמו טוען כי נתפסו בשליטתו ומבקש להחזירם לו. משכך, אין משמעות בשלב זה לשאלת נוכחות העדים. ככל שיש לדברים משמעות - המקום

לדון בה הוא, כאמור, ההליך הפלילי עצמו.

21. אשר לטענת ב"כ המבקש לפיה בית המשפט מוגבל להשיב את החפץ אך ורק למי שמידיו נתפס, סעיף 34 לפקודה קובע כי:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו" (הדגשה שלי ל.י.ג.).

אין, איפוא, יסוד לטענה זו, ולכרומגן מעמד זכות לבקש מבית המשפט כי החפץ יימסר לו, ולמצער - כי לא יימסר לידי המבקש.

יתר על כן: "הארכת התקופה יכול שתעשה גם לאחר שתמה וחלפה תקופת שישה החודשים הקבועים בסעיף 35 לפסד"פ ואפילו רק בתגובה לדרישה להחזרת החפץ או למסירתו למי שתובע בו זכות". ... "ככלל חפץ שלא הוגש בעניינו כתב אישום יוחזר למי שממנו נתפס אך בין יתר שיקולי בית המשפט בדיון בבקשה בדבר גורל החפץ תהיה גם השאלה האם מי שממנו נתפס החפץ הוא בעל הזכות החוקית להחזיק בו." (י' קדמי, על סדר הדין בפלילים (מהדורה מעודכנת, תשס"ח-2008), חלק ראשון - הליכים שלפני משפט ב', בעמ' 720, 722).

22. כפי שצויין לעיל, מצויים התפוסים פיזית בחצריה של כרומגן, אך למשמורת בלבד, ומבלי שרשאית היא לעשות בהם דבר, כאשר המחזיקה ובעלת השליטה בהם בשלב זה היא משטרת ישראל. בשתי הבקשות שבפני מבקשים שני הצדדים כי הרכוש יוחזר להם לשימושם.

סעיף 32 לפקודה קובע כי שוטר רשאי לתפוס חפץ אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה.

אין ספק כי המשטרה עומדת בשני הקריטריונים החלופיים.

23. אשר לחשד כי נעברה בחפץ עבירה: עיינתי בתיק החקירה, ונחה דעתי כי קיימת תשתית ראייתית של ממש לביסוסו של יסוד סביר להנחה כי בתפוסים נעברה על ידי המבקש עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

בתיק החקירה הודעה של מר אורי קורן בדבר עצם הגניבה וכן זיהוי וודאי של חלק ניכר מן הפריטים, לרבות פריטים הנושאים סימנים יחודיים של כרומגן, וכן מסמכים שונים ובהם רשימה מפורטת של התפוסים שנמסרו לידי כרומגן על ידי המשטרה, אסופת חשבוניות המלמדות על רכישת התפוסים, פרוטוקול שימוע שנערך למבקש טרם פיטוריו מכרומגן, הודעת המבקש עצמו ומסמכים נוספים, לרבות דו"חות שוטרים, המלמדים לכאורה באופן ברור ביותר כי הרכוש שנתפס בשליטתו של המבקש הוא רכוש אשר נגנב מכרומגן.

24. בנסיבות אלו, רב בעיני הסיכוי כי יוגש נגד המבקש כתב אישום בעבירה זו של החזקת נכס חשוד כגנוב, וממילא יש לבחון מהם סיכוייו של המבקש להרים את הנטל להוכחת טענתו כי רכש את החזקה בתפוסים

כדין, כמתחייב בהתאם לסעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

עיון בתיק החקירה, כמו גם בטיעוני ב"כ המבקש מלמדים כי הסיכוי לכך קלוש, ולפחות לפי שעה לא מצאתי, ולו ראשית ראייה, מלבד דבריו בעלמא של המבקש, ולפיהם רכש את החזקה בתפוסים כדין. למעשה, נשמעו מפיו בהזדמנויות שונות גירסאות שונות, ועל אף שלטענתו מיועד הציוד לעסק בהקמה, הרי לא היה בידו ולו מסמך אחד להוכחת הרכישה, ענין תמוה ביותר בפני עצמו בהתחשב בעובדה כי מסמכים אלו היו נדרשים לו לשם ניהול ספרים תקין וניכויי מס באותו עסק.

25. אשר לקריטריון השני - הצורך בתפוסים כראיה במשפט: גם כאן, אין ספק כי מדובר בתפוסים הנדרשים כראיה במשפט, שהרי על עצם קיומם וזהותם יתבסס המשפט עצמו.

משכך, יש לבחון אם מוצדק בשלב זה להורות על הוצאת הרכוש משליטתה של המשטרה והעברתו לאחד הצדדים.

26. כידוע, בגדר השיקולים העומדים בפני בית המשפט נכלל גם השיקול של מיזעור הנזק הקנייני והממוני כתוצאה משלילת התפוסים מידי הזכאי להחזיק בהם, ועשיית שימוש, ככל האפשר, באמצעים שפגיעתם פחותה, כגון: צילום המוצגים, רישום מדוייק של כל פריט ופריט, שמירת מדגם מייצג מתוך כלל התפוסים וקביעת תנאים אשר יחייבו את המחזיק להעמיד את התפוסים לרשות המשטרה או בית המשפט אם יידרש לכך, והבטחת תנאים אלו בערבויות כספיות משמעותיות.

ר' בעניין זה את בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (12.3.06), מפי כב' השופטת פרוקצ'יה:

"בצד זכותו של אדם לחופש אישי עומדת גם זכותו לקניין, המקבלת ביטוי מיוחד במהלך הליך פלילי ביחס לחפצים של חשוד או נאשם (או צד שלישי) הנתפסים ומוחזקים בידי המשטרה בהקשר לחשד לביצוע עבירות. שיקולי האיזון הנדרשים לענין פגיעה בחירות האישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגיעה בזכות הקניין, בשל עוצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במידרג זכויות האדם. עם זאת, קווי הבחינה ומסגרת הניתוח החוקתי דומים אלה לאלה, בשל התכלית המשותפת העומדת ביסוד חובת האיזון: להגביל את מידת הפגיעה באדם - הן בגופו והן ברכושו, עד למינימום ההכרחי הנדרש להשגת האינטרס הציבורי. כך הוא לענין מעצר אדם, וכך הוא לענין תפיסת חפצים בטרם נשפט והורשע".

וכן את הדברים שנאמרו ברע"פ 1792/99 אלי גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג(3), 312, מפי כב' השופט חשין 323:

"לא ייעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה ועל בית-המשפט בתשובתו לביקורת על מעשי המשטרה, לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש"

27. האם בנסיבות הענין ראוי להוציא את התפוסים מידיה של המשטרה?

ב"כ המשטרה מבקש ארכה של חודש ימים לשם השלמת כל פעולות החקירה הנדרשות בתיק זה, ומכאן למדה אני כי בחלוף אותו חודש לא תבקש המשטרה לעשות בתפוסים פעולות חקירה נוספות. אם יוגש אכן כתב אישום, סבורני כי המשטרה תוכל להסתפק באמצעים חלופיים כפי שצויינו לעיל, בלא צורך להוסיף ולהחזיק בכל הצובר כולו.

מתן ארכה למשטרה לצורך השלמת פעולות החקירה יאפשר גם למבקש, ככל שיבחר בכך, לבקש לבדוק את המוצגים בעצמו או על ידי אדם מטעמו, על מנת להכין את הגנתו.

28. ב"כ המבקש טוען כי אין ראייה לכך שהרכוש המוחזק כיום אצל כרומגן הוא אכן הרכוש שנתפס אצל המבקש. מעיון בתיק החקירה עולה כי לפחות לצורך שלב זה של ההליכים, מלמדות הראיות לכאורה כי מדובר באותו רכוש עצמו.

בתיק החקירה קיימים דו"חות שוטרים לגבי תפיסת הרכוש בתוך ארגזים והעברתו לידי כרומגן. עם קבלת הרכוש על ידי כרומגן נערכה על ידי אורי קורן רשימה מדוייקת של כל פריט ופריט אשר נמצא בתוך אותם ארגזים, ולא מצאתי כל יסוד לקבוע בשלב זה כי קיים שוני כלשהו בין הארגזים שנתפסו ותכולתם לבין מה שנתקבל אצל כרומגן ונכלל ברשימה.

כמובן שבמסגרת משפט פלילי או אזרחי שבו ישמעו ראיות באשר לטיב המוצגים ניתן יהיה להגיע למסקנות ברורות וחד משמעיות, בהתאם לנטל ההוכחה הנדרש בכל אחד מן ההליכים, אך בשלב זה סבורני כי ניתן להניח ברמת וודאות גבוהה כי מדובר באותם תפוסים עצמם.

29. מיהו הזכאי לקבל את התפוסים לידיו? לאור המצב הראיתי כפי שתואר לעיל, סבורני כי הכף נוטה אל עבר מסירת התפוסים לכרומגן, אשר הביאה ראיות מבוססות להוכחת טענתה כי התפוסים אכן נגנבו ממנה, ולא למבקש אשר לא הביא ולו ראשית ראייה להוכחת טענתו כי רכש את החזקה בהם כדין.

30. מסקנה זו נתמכת גם בנתון נוסף: מדובר בתפוסים שמהותם ושוויים ידועים, ומעצם טיבם הם חפצים הניתנים להחלפה ושחזור. ובמלים אחרות: ככל שישתבר בסופו של ההליך המשפטי כי המבקש הצליח להרים את הנטל להוכחת רכישת החזקה בתפוסים כדין, הרי היה והתפוסים המסויימים לא יהיו ניתנים עוד לאיתור ספציפי, לא יהיה כל קושי לרכוש את חלופיהם ולמסרם למבקש או לחלופין לפצותו בשוויים.

31. ולבסוף: הסניגור בטיעונו התייחס ל"כיס העמוק" של כרומגן לעומת המבקש שהוא דל אמצעים. היא הנותנת, שרבים יותר הסיכויים שכרומגן תוכל לפצות את המבקש במקרה - שהוא בעיני דל סיכויים - שיהיה עליה להחזיר לו את הרכוש, מאשר במקרה ההפוך. ומכל מקום, אין הצדקה לשלול מכרומגן את התפוסים - ככל שמוצדק למסרם לה - רק משום שמצבה הכספי טוב משל המבקש, ולהפך.

32. יש לזכור כי בכל מקרה, הליך זה של הכרעה יהווה הכרעה זמנית לעניין הזכות בתפוס, שאין בה לנעול השער מפני החלטה שונה עם תום המשפט (ר' סעיפים 36 ו-37 לפקודה), או אף הגשתה של תביעה אזרחית להשבת חזקה ולהצהרת בעלות על הציוד (ר' בש"פ 2671/02 סיני נ' מילרה ואח', פ"ד נה (4) (176).

5129371
54678313

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מסירת התפוסים לכרומגן תוך 30 ימים ממתן החלטה זו, וזאת בתנאים הבאים:

- א. המשטרה תהיה רשאית ליטול מתוך כלל התפוסים מדגם מייצג על פי שיקול דעתה לצורך שימוש כראיה חפצית במשפטו של המבקש, ככל שיוגש, תוך עריכת תיעוד מתאים בכתב.
- ב. המשטרה תאפשר למבקש או בא כוחו או אדם אחר מטעמו, בטרם מסירתם לכרומגן, לבדוק את התפוסים המוחזקים אצל כרומגן, לצלם ולערוך רשימות ורישומים בנוגע אליהם, והכל בנוכחות שוטר, וכרומגן תאפשר למבקש או בא כוחו או אדם אחר מטעמו, היכנס לחצריה או למקום שבו מוחזקים התפוסים על מנת לבצע את הבדיקה כאמור.
- ג. כרומגן תחתום על התחייבות להחזרת כל התפוסים, חליפיהם או שוויים למבקש, אם כך יקבע בית משפט מוסמך.
- ד. כרומגן תפקיד סך 15,000 ₪ במזומן או בערבות בנקאית להבטחת תשלום פיצוי למבקש בגין נזקיו, אם כך יקבע בית משפט מוסמך.

בשולי ההחלטה לא אוכל להימנע מלהתייחס להתנהלות המשטרה בפרשה זו: התפוסים נשוא בקשה זו נתפסו מן המבקש כבר ביום 25.8.13, דהיינו: לפני קרוב ל-7 חודשים. במשך כששה חדשים לא עשתה המשטרה למעשה כל פעולת חקירה, למעט עצם תיעוד תפיסת התפוסים, ואפילו לא טרחה לגבות הודעה מן המבקש - החשוד, או מנציג כרומגן, על אף שלא היה כל קושי לבצע פעולות אלו.

הדברים חמורים במיוחד בהתחשב בעובדה כי מדובר בציוד המשמש לעבודה, ומלבד שוויו יש בשלילתו מידי בעליו כדי לגרום לנזק נוסף בשל הצורך לרכוש רכוש חלופי או בשל הפגיעה באפשרות לבצע פעולות ולעמוד בהתחייבויות.

בנסיבות כאלו, ניתן היה לצפות מן המשטרה, חרף העומס הכבד המוטל עליה, ועל אף שלא נעצר איש בפרשה, לבצע פעולות חקירה בסיסיות ופשוטות אלו תוך פרק זמן קצר יותר, שיאפשר את החזרת התפוסים לבעליהם.

העובדה כי המשטרה לא נאלצה לשאת בהוצאות אחסונו ושמירתו של הציוד גרמה לה ככל הנראה לסבור כי ניתן

לדחות את ביצוע החקירה, ותמהני מתי היתה המשטרה מתחילה בחקירה אלמלא הוגשו הבקשות נשוא תיק זה.

אם לא די בכך, הרי שגם לאחר שכבר הוגשו הבקשות היתה התנהלותה של המשטרה בלתי סבירה. בדיון ביום 5.11.13 הועמדו לרשות המשטרה שלושה חודשים לשם השלמת החקירה בפרשה, פרק זמן סביר ואף יותר מכך לשם ביצוע פעולות החקירה הדרושות, וזאת כאשר ידוע לה כבר כי המשך שלילת הרכוש מבעליו גורמת לנזק כבד.

ולבסוף: כאשר נדרשה המשטרה לדווח לבית המשפט תוך חודש נוסף על פעולותיה ועל עמדתה, התעלמה כליל מהחלטת בית המשפט בענין זה, לא טרחה להעביר הודעה כפי שנדרשה, וכפי שציינתי, עיון בתיק החקירה מלמד כי דברי נציג המשטרה ולפיהם החקירה "הואצה" הם נטולי יסוד באופן מוחלט.

למותר לציין כי התנהלות זו אינה מוסיפה כבוד למשטרת ישראל.

לפנים משורת הדין, ומאחר והתפוסים צפויים להימסר תוך זמן קצר, לא אחייב את המשטרה בהוצאות, אך ככל שהתנהלות זו תימשך, אשוב ואשקול חיובה בהוצאות.

המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ הצדדים ולקצין האח"מ המחוזי.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב תשע"ד, 26 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.

הוקלד על ידי .....